

**Scrisoare pastorală cu prilejul măritului și luminatului
praznic împărătesc al Nașterii Domnului și Dumnezeuului
și Mântuitorului nostru Iisus Hristos**

† SOFRONIE,

DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOPUL ORTODOX ROMÂN AL ORADIEI

*Preacuvioși și Preacucernici părinți, cuvioase maici și iubiți credincioși
și credincioase,*

Cinstiți părinți și frați, iubiți fi și fice duhovnicești,

Trăim cu emoție sfântă clipele fericite și binecuvântate ale marii noastre sărbători creștine, un timp al păcii și bucuriei, al liniștii și iertării. Pentru că Dumnezeu, „*Cel ce este*” (Ieșirea 3, 14), „*Începutul și Sfârșitul*” (Apocalipsa 22, 13), Domnul oștirilor cerești a hotărât ca pe pământ să coboare pacea și liniștea, pentru ca în oameni să se așeze bucuria împăcării, izvorul nesecat al iertării, împăcare cu Dumnezeu-Creatorul și întreolaltă, întru dobândirea iertării divine, prin iertarea noastră reciprocă, a unora de către alții.

Timpul păcii și al liniștii, al bucuriei și al iertării s-a așternut în lume, peste fața întregului pământ, odată cu venirea în mijlocul nostru și înomenirea Fiului și Cuvântului veșnic al lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, Mântuitorul, după inspiratul cuvânt al Sfântului Apostol Pavel: „*Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine Însuși, nesocotindu-le greșelile lor și punând în noi cuvântul împăcării*” (II Corinteni 5, 19). Ceea ce ne ajută să înțelegem că „*toate sunt de la Dumnezeu, Care ne-a împăcat cu Sine prin Hristos și Care ne-a dat nouă slujirea împăcării*” (II Corinteni 5, 18).

Hristos Domnul vine în lume, Se face Fiul Omului pentru noi, oamenii, pentru a ne dăruia pacea Sa, pentru a ne împăca, prin Sine, cu Tatăl, pentru a ne transforma, din oameni înstrăinați și fii rătăciți, risipiți în faptele, cuvintele și gândurile noastre, în slujitori ai împăcării, lucrători înmulțitori ai păcii în lume, „*împreu-*

PS Dr. Sofronie Drincec

nă-lucrători cu Dumnezeu” (I Corinteni 3, 9), ancorați în iubirea nesfârșită, fără hotar, a Preasfintei Treimi, Dumnezeu cel Viu și Adevărat, Alfa și Omega, „*Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotțiitorul*” (Apocalipsa 1, 8), „*Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul*” (Apocalipsa 22, 13).

Iubit popor al lui Dumnezeu,

Frumusețea iubirii netrecătoare a lui Dumnezeu față de noi, oamenii, strălucește cu putere, deși foarte discret, subtil, duhovnicește, în măreția amețitoare a libertății după Duhul, cu care Domnul ne-a înzestrat, din care țâșnește ca un torrent limpede, proaspăt și curat, harul divin necreat, ce ne ajută să descoperim uriașa responsabilitate ce ne incumbă, care acoperă, ca o mantie grea de dumnezeiești energii, umerii noștri plâpânzi, luminându-ne a pricepe că „*Domnul este Duh, și unde este Duhul Domnului, acolo este libertate*” (II Corinteni 3, 17).

De aceea, se cuvine să regăsim resursele necesare pentru a ne manifesta, în primul rând noi, creștinii, în lume ca frați și surori, părinți și maici, fii și fiice, aparținând aceleiași familii spirituale a umanității, îmbinând libertatea cu responsabilitatea, redescoperind, cu alte cuvinte, fraternitatea noastră, cinstindu-ne, respectându-ne, prețuindu-ne, urmând îndemnul adresat romanilor odinioară de Marele Pavel: „*primiți-vă unii pe alții, precum și Hristos v-a primit pe voi, spre slava lui Dumnezeu*” (Romani 15, 7). Numai așa vom ajunge și noi să vedem splendoarea negrăită a planului divin mântuitor, întrucât Domnul Dumnezeu a voit ca „*toate să fie iarăși unite în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ*” (Efeseni 1, 10).

Pentru a fi roditoare în noi darurile primite de Sus, suntem chemați să stăm „*tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi*” (Galateni 5, 1), nu după chipul trecător al veacului acestuia, înstrăinat și decăzut, nimicitor al tradițiilor, distrugător al fraternității curate, după voia dumnezeiască, pulverizator al familiei lăsate de Cel ce l-a zidit pe Adam și i-a dăruit soție pe Eva, ascultând de îndemnul paulin: „*să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit*” (Romani 12, 2). Iar a nu ne potrivi veacului înseamnă a ține cu scumpătate ceea ce Domnul ne-a lăsat, „*Iisus Hristos, nădejdea noastră*” (I Timotei 1, 1).

Binecinstitori creștini,

A redescoperi fraternitatea noastră astăzi înseamnă a retrăi bucuria sfântă a tuturor creștinilor dintotdeauna și de pretutindeni, aceea a fidelității față de Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Lumea se schimbă și virează într-o direcție în care crede că Dumnezeu nu ar fi și că orice fantezie omenească este posibilă, durabilă și fructiferă, dar asta pentru că cei ce nu cred sau nu mai vor să

creadă nu înțeleg că Dumnezeu este prezent, iubitor, în istorie. „*Tatăl Meu până acum lucrează; și Eu lucrez*” (Ioan 5, 17), zice Hristos Domnul. Este adevărat, egoismul este activ azi pe pământ pentru că „*cel ce nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire*” (I Ioan 4, 8).

Lumea de astăzi este nu numai într-un accentuat proces de secularizare, de laicizare, dar și în plină desacralizare, în nebun și zadarnic efort de alungare a lui Dumnezeu din mijlocul cetății, din inimile oamenilor. Dar iubirea atotputernică a Preasfintei Treimi și atracția irezistibilă și neîmbătrânită a creștinismului, dincolo de neputințele și căderile noastre, ale creștinilor, dau măsura biruinței finale a planului divin mântuitor asupra tuturor utopiilor umane, asupra tuturor planurilor nesăbuite și fals salvatoare, care promit fericirea aici și acum. Toate căutările fade, lipsite de consistență, ale omenirii căzute și înstrăinate, rătăcite și distructive, nu au sorți de izbândă, întrucât sunt superficiale și planificate pe scurtă durată, câtă vreme ceea ce Pronia a statornicit și inspiră neconținut are în vedere profunzimile de taină ale omului, vizând nemurirea și veșnicia.

Viața veșnică, pentru oamenii supuși stricăciunii și morții, pacea și liniștea, pentru cei vulnerabili și fragili, bucuria și iertarea, pentru cei greșiți și vinovați, dragostea eternă, pentru cei neputincioși și lipsiți, iubirea mai tare ca moartea, prețuirea, pentru cei disprețuiți, sunt darurile pe care nașterea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos le-a adus în lume, pentru ca noi să redescoperim că suntem părinți și mame, frați și surori, fii și fiice, cu toții aparținând familiilor noastre trupești, în sânul căroră, copii fiind, am învățat să trăim bucuria Nașterii Domnului, dar și familiei duhovnicești celei mari, Biserica, în care am învățat să creștem, „*ținând adevărul în iubire, să creștem întru toate pentru El, Care este capul-Hristos*” (Efeseni 4, 15), a Cărei sărbătoare sfântă o prăznuim la Crăciun, cu pace și în liniște, în noaptea sfântă și liniștită a copilăriei noastre, mereu înnoită întru bucuria iertării și a împăcării cu Cerul, cu propria conștiință, cu semenii noștri, frați și surori în umanitate, cu toții copiii Celui Preaînalt, fii și fiice duhovnicești, după har, în dragostea lui Dumnezeu-Tatăl, prin Fiul întrupat, în Duhul Sfânt.

Al vostru către Hristos Domnul rugător,

† SOFRONIE,

Episcop al Oradiei